Абазівський старостинський округ

с. Абазівка. **Вул. Першотравнева**

Об’єкт топоніміки, названий на честь 1-го травня є яскравим втіленням радянської практики ідеологічної номінації, пов’язаної з масовими комемораціями Міжнародного дня солідарності трудящих, що використовувалися для пропаганди комуністичного тоталітарного режиму. У 2017 році Верховна Рада України внесла зміни до статті 73 Кодексу законів про працю, відповідно до яких «День міжнародної солідарності трудящих» було перейменовано на «День праці». Нинішня назва вулиці належить до групи, яка зберігає радянську риторику.

Вул. 8 травня 29 травня 2023 року Верховна Рада зробила День пам'яті та перемоги над нацизмом у Другій світовій війні 1939 – 1945 років 8 травня державним святом, скасувавши День перемоги над нацизмом у Другій світовій війні 9 травня.12 червня 2023 року Президент України Володимир Зеленський підписав цей закон.
Вул. Війська Запорозького Військо Запоро́зьке — назва козацьких військово-політичних утворень XVI—XVIII століття. У XVI ст. основним центром розселення козацтва стало Запорожжя, або Низ (територія Дніпрових порогів). Звідси назва козаків — запорозькі або низові. Козаки заснували укріплені поселення — січі. У часи Гетьманщини двома основними групами Держави Війська Запорозького були Військо Запорозьке Городове та Військо Запорозьке Низове. Низові козаки жили в паланках басейну пониззя Дніпра, за Дніпровськими порогами, а городові – на території Гетьманщини, зокрема, в містах і селах Полтавщини.
Вул. Гетьманщини Гетьма́нщина — українська козацька держава, яка виникла в середині XVII століття на теренах України внаслідок найбільшого козацького повстання в Речі Посполитій — Хмельниччини. Очільником виступав виборний гетьман. З 1654 перебувала під протекторатом Московського царства. В офіційних документах Гетьманщина називалася також Україною. Протягом XVIII століття Гетьма́нщина поступово втратила політичну й економічну автономію (особливо – після Полтавської битви 1709 року). 1764 року наказом російської імператриці Катерини Другої інститут гетьмана скасовано, через рік Гетьманщину знищено, а натомість утворено Малоросійську губернію. До складу Гетьманщини входила і сучасна Полтавщина. В українській національній пам’яті сформувалося шанобливе ставлення до гетьманів Богдана Хмельницького, Івана Виговського, Петра Дорошенка, Івана Мазепи, Пилипа Орлика. Одним із вагомих періодів Української революції 1917-21 рр. і однією з форм української державності є гетьманат (Українська держава) Павла Скоропадського, який носив титул гетьмана України.
Вул. Успенська З метою актуалізації вагомої релігійно-історичної сторінки села. У 1847 році було збудовано Успенську церкву муровану, з дзвіницею

с. Абазівка **Вул. Партизанська**

Належить до групи назв, які зберігають радянську риторику. Назву вулиці потрібно або уточнити, або змінити. У СРСР публічний топонімічний простір масштабно маркувався назвами на честь червоних партизан - мілітарних структур періодів агресії росії проти УНР та 2 світової війни (створювалися за вказівкою диктатора СРСР Йосипа Сталіна) є втіленням російської імперської політики. Злочини червоних партизанів описано в оприлюднених істориками документах.

Вул. Галини В'юн

Галина Іванівна В'юн (1912-1972), уроджена Гришко, народилася в місті Дубно на Рівненщині. Українська громадська і політична діячка, член ОУН-м, письменниця. Як донька офіцера Армії УНР зазнала репресій від радянської влади. Під час німецької окупації України стала співорганізатором, потім – Головою Полтавського відділення Українського Червоного Хреста: організовувала і надавала допомогу харчами, одягом, ліками полоненим червоноармійцям в німецьких таборах Полтави. Створила в Полтаві госпіталь для полонених червоноармійців. Сприяла їхньому звільненню з полону. Багато українців – немічних, заслаблих на так званій волі і в'язнів у німецькій тюрмі завдячують цій героїчній жінці життям, здоров'ям і, внаслідок її клопотань, - свободою. Вся родина Гришко в лавах ОУН вела підпільну боротьбу проти окупантів України. На еміграції з 1945 року працювала в українських громадських організаціях – Демократичне об'єднання бувших репресованих українців совєтами (ДОБРУС), члени якого збирали інформацію, свідчення очевидців і документи про масові вбивства і депортації українців комуністичною владою СРСР, оприлюднювали їх в різних українських виданнях у світі. ДОБРУС видавав місячник «Голос недостріляних». Г. В'юн організувала в Чикаго відділ Союзу українок імені Алли Горської. Написала спогади «Під знаком Червоного Хреста в Полтаві 1941-1942р.р.». Померла в Чикаго 1972 року.

Вул. Українських воїнів-добровольців

їнів, які добровільно вступили до лав Збройних сил України, Національної гвардії України та інших добровольчих військових формувань України (знані також як Добровольчі батальйони або Добробати) — військових, поліційних та парамілітарних, —вступ до яких відбувався на добровольчій основі. Створені з 2014 року у відповідь на російську агресію з метою захисту територіальної цілісності та суверенітету України. Відповідно до призначення та підпорядкування розрізняються на чотири групи: створені під керівництвом Міністерства оборони України батальйони територіальної оборони, під керівництвом Міністерства внутрішніх справ — добровольчі формування Національної гвардії України та патрульної служби поліції особливого призначення, а також на незалежні від державних силових структур добровольчі формування. Верховна Рада України ухвалила Постанову, якою встановила День українського добровольця, що відзначатиметься щорічно 14 березня.

Вул. Феодосія Рогового

Феодосій Кирилович Роговий – письменник, автор кількох романів та повістей. Роман «Свято останнього млива» відзначений Шевченківською премією (1992) – найвищою літературною нагородою в Україні. Народився 27 серпня 1925 року в селянській родині на хуторі Пугачівка на Полтавщині (нині ділянка затоплена Кременчуцьким водосховищем). У червні 1943 року разом з групою підлітків був вивезений на примусові роботи в шахти Вестфалії (Німеччина). У 1945-1950 роках здобуває життєвий досвід на різних роботах. Із 1950 року вчителює в школах Полтавщини. Заочно закінчив Харківський педагогічний інститут іноземних мов. Працював в обласній газеті «Комсомолець Полтавщини» (1967-1975). Згодом – учителем німецької мови на Глобинщині. Помер 04.05.1992 р., похований у селі Устимівка (нині Кременчуцького району). В 2018 році заснована премія Полтавської обласної ради імені Феодосія Рогового з метою сприяння розвитку сучасної української літератури, відзначення письменників за вагомі творчі здобутки, а громадян — за активну громадську позицію.

Вул. Червоних маків

Червоний мак — символ пам'яті жертв усіх військових та цивільних збройних конфліктів. Червоний мак вперше використано в Україні на заходах, приурочених до річниці завершення Другої світової війни у 2014 році. У березні 2015 року указом Президента України запроваджено День пам'яті та примирення, який відзначається 8 травня. 29 травня 2023 року Верховна Рада України зробила День пам'яті та перемоги над нацизмом у Другій світовій війні 1939 – 1945 років 8 травня державним святом.
Це емблема скорботного дня пам’яті про українців, які загинули в роки Другої світової й сьогодні гине в боротьбі за незалежність України. В Україні здавна кажуть: маки цвітуть там, де була пролита козацька кров. Тому червоний мак – це й український символ скорботи про героїв, загиблих у кровопролитних війнах.

Вул. Юрія Липи

Юрій Іванович Ли́па (1900-1944) — український громадський діяч, письменник, поет, публіцист, лікар за фахом (засновник нового напряму української медичної науки — фітотерапії), автор української геополітичної концепції, один із ідеологів українського націоналізму. Належить до провідних українських філософів першої половини XX століття. За однією із версій, народжений у с. Старі Санжари неподалік від Полтави. Ще юнаком в Одесі приєднався до збройних сил, яка боролися за незалежність України. Після поразки національно-визвольних змагань, жив у Польщі, з 1922 р. – студент медичного факультету Познанського університету. Захоплювався геополітикою. Його перу належать публіцистичні праці «Призначення України» (1938), «Чорноморська доктрина» (1940), «Розподіл Росії» (1941). Як письменник, разом із Євгеном Маланюком був фундатором літературної групи «Танк» (1929, Варшава). Його творча спадщина налічує понад 360 творів-серед них три поетичні збірки: «Світлість» (1925), «Суворість» (1931), «Вірую» (1938), літературознавча збірка «Бій за українську літературу» (1935), тритомник новел «Нотатник» (1936-1937), історичний роман «Козаки в Московії» (1930-1931, 1934). Ввід липня 1944 року – інструктор 1-ї старшинської школи УПА. 19 серпня 1944 року його було заарештовано радянськими окупантами. Після жорстоких катувань 20 серпня 1944 року вороги розстріляли цього борця за незалежність України. Наказом головного штабу УПА від 10 жовтня 1945 року йому посмертно присвоєно звання полковника. У 2020 році 120-річчя Юрія Липи відзначалося на державному рівні згідно з Постановою Верховної Ради про пам’ятні дати та ювілеї. Вноситься з метою виконання ст.5 п.4 «Про правовий статус та вшанування пам’яті борців за незалежність України у ХХ столітті».

Ковалівський старостинський округ

с. Верхоли **Вул. Першотравнева**

Об’єкт топоніміки, названий на честь 1-го травня є яскравим втіленням радянської практики ідеологічної номінації, пов’язаної з масовими комемораціями Міжнародного дня солідарності трудящих, що використовувалися для пропаганди комуністичного тоталітарного режиму. У 2017 році Верховна Рада України внесла зміни до статті 73 Кодексу законів про працю, відповідно до яких «День міжнародної солідарності трудящих» було перейменовано на «День праці». Нинішня назва вулиці належить до групи, яка зберігає радянську риторику.

Вул. Кирила Розумовського У дореволюційні часи в Ковалівці діяла дерев'яна Миколаївська церква, збудована ще Кирилом Розумовським у 1785 році.
Вул. Митрополита Феофіла Феофіл (в миру - Федір Іванович Булдовський, 1865-1944) – видатний православний церковний діяч. Народився у родині священика на Полтавщині, служив настоятелем Всіхсвятської церкви м. Полтави (з 1901 до 1923 р.), і викладачем Полтавського жіночого Єпархіального училища поблизу цієї вулиці (тоді – пров. Київський). У травні 1917 на Полтавському єпархіальному з’їзді виступив із програмною доповіддю «Про українізацію церкви». Тому його вважають ідеологом української автокефалії на Полтавщині. Єпископ Лубенський і Миргородський (1923-1929); митрополит Української православної церкви з канонічною послідовною ієрархією (1929-1937 рр.); митрополит Української автокефальної православної церкви (1942-1943 рр.). Послідовно виступав за незалежність України. Замордований у в’язниці НКВС у Харкові.
Вул. Українських воїнів-добровольців На честь воїнів, які добровільно вступили до лав Збройних сил України, Національної гвардії України та інших добровольчих військових формувань України (знані також як Добровольчі батальйони або Добробати) — військових, поліційних та парамілітарних, —вступ до яких відбувався на добровольчій основі. Створені з 2014 року у відповідь на російську агресію з метою захисту територіальної цілісності та суверенітету України. Відповідно до призначення та підпорядкування розрізняються на чотири групи: створені під керівництвом Міністерства оборони України батальйони територіальної оборони, під керівництвом Міністерства внутрішніх справ — добровольчі формування Національної гвардії України та патрульної служби поліції особливого призначення, а також на незалежні від державних силових структур добровольчі формування. Верховна Рада України ухвалила Постанову, якою встановила День українського добровольця, що відзначатиметься щорічно 14 березня.
Вул. Червоної Рути на прославлення пісні Володимира Івасюка, яка стала народною.
Вул. Якова Маркевича Автор дописів про історію і географію села Ковалівка. український письменник-мемуарист, державний діяч Гетьманщини. Один з найосвіченіших людей свого часу. Найвизначнішим твором Якова Марковича є його «Діяріуш», що охоплює 1717–1767 роки й містить матеріал для політичної, соціально-економічної й культурно-побутової історії.

Пальчиківський старостинський округ

с. Пальчиківка **Вул. Гагаріна**

Гагарін Юрій Олексійович (1934-1968) – перша людина, яка в 1961 р. на пілотованому ним космічному кораблі «Восход» здійснила політ у космос, Герой Радянського Союзу. Комуністична партія використовувала космічні програми з його освоєння у воєнно-політичному протистоянні з Заходом, нагнітанні холодної війни та гонки озброєнь. Постать Юрія Гагаріна стала культовою в народі, була предметом тотальної героїзації, створення навколо нього міфу образу ідеальної радянської людини, гідної наслідування. Ю. Гагарін прямого відношення до України і Полтавщини не мав. Його ім'я достатньо пошановане в радянській історії, увічнене на пострадянському просторі.

Вул. Василя Стуса Василь Семенович Стус (1938-1985) – поет, перекладач, публіцист, прозаїк, мислитель, літературознавець, дисидент-правозахисник, член Української Гельсінської групи, борець за незалежність України. За радянської доби був засуджений до тривалого ув'язнення, де й загинув. Його ім'я увіковічнене скрізь в Україні, але потрібно це зробити й на Полтавщині.
Вул. Леоніда Каденюка Леонід Костянтинович Каденю́к (28 січня 1951, Клішківці, Чернівецька область, УРСР — 31 січня 2018, Київ, Україна). З 19 листопада по 5 грудня 1997 року *Леонід Каденюк* здійснив політ на американському космічному кораблі «Колумбія» місії STS-87, проводив досліди із впливом невагомості на вегетацію рослин. Завдяки йому в космосі вперше було розгорнуто державний прапор України і прозвучав наш Гімн. А ще узяв з собою в політ томик «Кобзаря». У 2002 році, як народний депутат України, приєднався до провладної фракції «За єдину Україну». За часів депутатства кілька разів змінив фракції та депутатські групи. Найвища нагорода - відзнака Президента України «Герой України» з врученням ордена «Золота Зірка» — за заслуги перед Українською державою у розвитку космонавтики, визначальний внесок у зміцнення міжнародного співробітництва в космічній сфері (Указ від 3 грудня 1999 р.)
Вул. Отамана Гордієнка Кость Гордієнко (нар. ? — 4 травня 1733, Кам'янська Січ, нині село Республіканець Херсонщини) — кошовий отаман Запорозької Січі, гетьман дубоссарський (з 1714 року), військовий і політичний діяч. Як і гетьман Іван Мазепа, уклав договір із королем Карлом XII. Створив та очолив Кам'янську Січ. До 1728 р. очолював Олешківську Січ, сподвижник та співавтор Конституції Гетьмана Пилипа Орлика.

с. Пальчиківка **Вул. Макаренка**

Антон Семенович Макаренко (1888-1939) – радянський педагог і письменник. Але, разом з тим, працював у системі ЧК – ДПУ – НКВС на керівних посадах. Організатор і керівник трудової колонії ім. Максима Горького в с. Ковалівка Полтавської області, (1920-1927). У 1935 р . Макаренко призначений на посаду помічника начальника відділу трудових колоній та трудкомун НКВС УРСР. У його віданні знаходились 42 дитячих установи, в тому числі 10 трудколоній та 2 трудкомуни — ім. Балицького В. А. та ім. Дзержинського. Перейменувати у відповідності до підпункту "є" пункту 4 статті 1 Закону України «Про засудження комуністичного та націонал-соціалістичного (нацистського) тоталітарних режимів в Україні та заборону пропаганди їхньої символіки» (9 квітня 2015 року № 317-VIII).

Вул. Василя Захарченка

13 січня 1936 у селі Гутирівка (нині належить до Пальчиківського старостату Полтавської міської громади) народився письменник, лауреат Шевченківської премії, журналіст і політв'язень комуністичного режиму Василь Захарченко. Вступив на факультет журналістики Київського університету, навчався на одному курсі з поетом-піснярем Вадимом Крищенком. Після закінчення університету в 1958 році спершу працював газетярем у Кременчуці, згодом переїхав на Донбас. Там зійшовся з Василем Стусом, Іваном Дзюбою, іншими українськими дисидентами. У Донецьку допомагав збирати матеріали про зросійщення краю для праці, яку готував до друку Іван Дзюба. Тоді ж, у середині 60-х, він починає цікавитися й іншою небезпечною на той час темою – Голодомору 1932-1933 рр. Вступивши до лав Спілки письменників, 1969 року перебирається до Черкас, де спочатку працює у часописі «Молодь Черкащини», а згодом – у «Черкаській правді». Тут він написав свої найкращі повісті і романи. А ще – продовжує й тут інтенсивно збирати матеріали й передає їх Дзюбі через Стуса. Та незабаром після проведення низки обшуків друзів арештували. Під кадебістським «ковпаком» опинився й Захарченко. У його помешканні виявили самвидав та нотатники, а також заборонену книгу Юрія Горліс-Горського «Холодний Яр». Захарченка звинуватили у «антирадянській діяльності» за ст.62 КК УРСР і засудили на п'ять років суворого режиму. Поневірявся у концтаборі №5 у Пермській області Росії. В ув'язненні познайомився з іншими діячами українського руху опору 1960-1970-х років –Іваном Світличним, Семеном Глузманом, Ігорем Калинцем. Позбавили письменника і членства у Спілці письменників, яке було поновлене лише через десять років. До 1982-го його ім'я було викреслене з літературного процесу, а книжки вилучалися з книгозбірень. Реабілітували Василя Захарченка прокуратурою Черкаської області лише 9 жовтня 1991 року, після здобуття Україною незалежності, яку він щиро вітав. У 1995 році Захарченко став лауреатом Національної премії України імені Т. Шевченка за роман «Прибутні люди». Його літературна праця відзначена й іншими преміями - імені Андрія Головка (1989) та імені Юрія Яновського (1991), імені Олекси Гірника (2005), імені Дмитра Нитченка (2009). У творчому доробку письменника десять романів, дев'ять повістей, понад сто оповідань. Помер 5 грудня 2018 року в м. Черкаси.

Вул. Григорія Ващенка

Григорій Григорович Ващенко (1878-1967) – теоретик і практик системи української національної освіти. Народився на історичній Полтавщині. Навчався у Волинській і Полтавській духовних семінаріях, закінчив Московську богословську академію. Під впливом атеїстичних ідей відмовився бути священиком і присвятив своє життя практичному і науковому розв'язанню проблем навчання і виховання.

Григорій Григорович Ващенко (1878-1967) – теоретик і практик системи української національної освіти. Народився на історичній Полтавщині. Навчався у Волинській і Полтавській духовних семінаріях, закінчив Московську богословську академію. Під впливом атеїстичних ідей відмовився бути священиком і присвятив своє життя практичному і науковому розв'язанню проблем навчання і виховання. Педагогічна діяльність Г. Ващенка почалася в 1903 р. у Полтаві, зокрема, в учительській семінарії на Шведській Могилі. Займався літературною діяльністю, викладав в інших місцевостей Російської імперії. Взимку 1918 року повернувся в Полтаву, був викладачем Учительського інституту та Історико-філологічного факультету, працював і в школі №5 (тоді – Українській гімназії імені Івана Стешенка); декілька років керував вчительськими курсами в Біликах. У 1924-1934 роках – знову професор Полтавського педінституту, завідував кафедрами педагогіки. У січні 1934 р. його звільнено з роботи. Після 6

років поневірянь повернувся в Полтаву, де його застала війна. Працював у редакції газети «Голос Полтавщини». Узимку 1943 р. емігрував. Після закінчення Другої світової війни Г. Ващенко обійняв посаду професора педагогіки в Українському вільному університеті у м. Мюнхені, а з 1950 р. - ректор Богословської академії. Його педагогічні погляди знайшли відображення в підручнику «Загальні методи навчання», у творах «Засади естетичного виховання», «Виховна роль мистецтва», «Тіловиховання як засіб виховання волі і характеру», «Виховний ідеал», у розділах до курсу дидактики «Система освіти в самостійній Україні», «Система навчання», «Організаційні форми навчання».

Вул. Мирослава Гавриліва

Мирослав Степанович Гаврилів (1885-1932) — український педагог, керівник закладів освіти і культури, у тому числі в Полтаві (1920-1923). Після закінчення гімназії у м. Станіслав (тепер — м. Івано-Франківськ) вчився на природничо-математичному факультеті Львівського університету (1903-1908), де брав участь у нелегальному студентському гуртку. Студентом співробітничав з журналом Наукового товариства імені Т. Г. Шевченка «Літературно-науковий вісник». Стажувався в Берлінському університеті (1911). У 1908—1914 роках (з перервою на військову службу в 1909-1910 рр.) — учитель української гімназії в Станіславі. Друкувався в «Літературно-науковому віснику». Влітку 1908 року відвідав Михайла Грушевського. На початку Першої світової війни прапорщиком запасу був мобілізований до австро-угорської армії. В 1915 році потрапив у російський полон. Перебуваючи в полоні, листувався з М. Грушевським. В 1918 році викладав українську мову в український школі у Ташкенті. В 1919 році — завідувач української секції комісаріату освіти Туркестанської АРСР у складі РСФСР. Очолював відділ освіти Галицького революційного комітету (1920). Від вересня 1920 року — інструктор Наркомосу УРСР, з грудня 1920 року — завідувач Центральним Пролетарським музеєм у Полтаві, з липня 1921 року — заступник завідувача Полтавською губосвітою. Від березня 1922 року — політичний комісар Полтавського інституту народної освіти (ІНО) та кооперативного технікуму – майбутнього Аграрного університету (фактично — їхній керівник). На відміну від попередників, налагодив контакт з діячами українського національного руху, співчував їм, припинив репресії проти них. Від грудня 1924 до січня 1930 року — ректор Харківського ІНО (тепер – Харківський національний університет імені В.Н. Каразіна). З лютого 1930 року — перший директор Українського науково-дослідного інституту педагогіки, згодом — науковий працівник цього ж інституту. Він був переконаним щирим патріотом України, але передчуваючи закінчення українізації і репресії проти націонал-комуністів, у лютому 1932 р. покінчив життям самогубством (як і нарком освіти М.Скрипник, погляди й дії якого підтримував), залишивши записку такого змісту: «Не можна жити не поважаючи себе…».

Вул. Педагогічна

Загальна назва, присвячена професії педагога – дошкільної, шкільної, спеціальної професійної, вищої, позашкільної, післядипломної освіти. Така назва охоплює всі ланки освіти – вихователів дитячих ясел і садочків, учителів середніх шкіл, професорсько-викладацького складу, учених в галузі педагогіки на Полтавщині.

с. Гутирівка **Вул. Овражна**

Назва не відповідає сучасному українському правописові (є русизмом), тому включена на перейменування у зв'язку з необхідністю реалізувати вимоги Закону України «Про забезпечення функціонування української мови як державної» (2019 року). Експерти рекомендують назвати вулицю на честь уродженця цього села — українського письменника, лауреата Національної премії України імені Тараса Шевченка, відомого правозахисника Василя Івановича Заха́рченка.

Вул. Василя Захарченка

Василь Іванович Захарченко народився 13 січня 1936 р. *у селі Гутирівка* (Пальчиківський старостат Полтавської громади). Письменник, лауреат Шевченківської премії, журналіст і політв'язень комуністичного режиму. Після закінчення факультету журналістики Київського університету в 1958 році спершу працював газетярем у Кременчуці, згодом переїхав на Донбас. Там познайомився з Василем Стусом, Іваном Дзюбою, іншими українськими дисидентами. У Донецьку допомагав збирати матеріали про зросійщення краю для праці, яку готував до друку Іван Дзюба. Тоді ж, у середині 1960-х, він починає цікавитися темою Голодомору 1932-1933 рр. Вступивши до лав Спілки письменників,1969 року перебирається до Черкас, де працює журналістом. Тут він написав свої найкращі повісті і романи. А ще – продовжує інтенсивно збирати матеріали з теми Голодомору й передає їх Дзюбі через Стуса. Та незабаром після проведення низки обшуків друзів арештували. Під КДБістським «ковпаком» опинився й Захарченко. У його помешканні виявили самвидав та нотатники, а також заборонену книгу Юрія Горліс-Горського «Холодний Яр». Захарченка звинуватили у «антирадянській діяльності» за ст.62 КК УРСР і засудили на 5 років позбавлення волі. В ув'язненні познайомився з іншими діячами українського руху опору 1960-1970-х років – Іваном Світличним, Семеном Глузманом, Ігорем Калинцем. Позбавили письменника і членства у Спілці письменників, яке було поновлене лише через десять років. До 1982-го його ім'я було викреслене з літературного процесу, а книжки вилучалися з книгозбірень. Реабілітували Василя Захарченка прокуратурою Черкаської області лише 9 жовтня 1991 року, після здобуття Україною незалежності, яку він щиро вітав. У 1995 році Захарченко став лауреатом Національної премії України імені Т. Шевченка за роман «Прибутні люди». Його літературна праця відзначена й іншими преміями. У творчому доробку письменника десять романів, дев'ять повістей, понад сто оповідань. Помер 5 грудня 2018 року в м. Черкаси. Слід увіковічнити тут пам'ять земляка.

Вул. Якова Острянина

Яків Острянин (справжнє прізвище – Яків Стефан Іскра, в літературі трапляються написання: Яків Острянин, Яцко Остряниця, Яків Остряниця, Яцко Іскра тощо) — військовий діяч, отаман українського козацтва. В історичній літературі вказується, що народився у Полтаві (за іншими даними – в Острі на Чернігівщині, звідки й мав прізвисько). Вперше згадується в документах 1633 року як полковник реєстрових козаків з Полтавщини, перший полковник полтавський війська Речі Посполитої в ході Смоленської війни. Після придушення повстання Павлюка 1637 року, прибув до Запорозької Січі, де на початку 1638 року був обраний гетьманом нереєстрового козацтва. Навесні ж 1638 року очолив козацьке повстання проти польського панування, за соціальні інтереси козацтва. Після поразки під Жовнином відступив на Слобідську Україну, де заснував місто Чугуїв; убитий під час повстання в 1641 році. У декількох містах України на його честь названі вулиці. Батько першого полковника полтавського Івана Яковича Іскри.

Сем'янівський старостинський округ

с. Сем’янівка **1 травня**

Об’єкт топоніміки, названий на честь 1-го травня є яскравим втіленням радянської практики ідеологічної номінації, пов’язаної з масовими комемораціями Міжнародного дня солідарності трудящих, що використовувалися для пропаганди комуністичного тоталітарного режиму. У 2017 році Верховна Рада України внесла зміни до статті 73 Кодексу законів про працю, відповідно до яких «День міжнародної солідарності трудящих» було перейменовано на «День праці».

Вул. Дмитра Білика

Дмитро Васильович Білик народився 20 жовтня 1994 року в селі Тернівщина (Сем'янівський старостинський округ Полтавської громади). Був призваний на військову службу Полтавським районним територіальним центром комплектування та соціальної підтримки. 20 листопада 2022 року під час бою з російськими окупантами головний сержант Дмитро Білик отримав поранення несумісне з життям поблизу населеного пункту Берестове Бахмутського району. Указом Президента України від 6 червня 2023 року був посмертно нагороджений орденом "За мужність" III ступеня.

Вул. Короля Карла XII

Карл XII (1682-1718) — король Шведської імперії в 1697—1718 рр. В ході однієї із його військових експедицій вглиб континенту під час Великої Північної війни (1700-1721 рр.) був укладений договір Швеції із Гетьманською Україною. Гетьман Іван Мазепа і король Карл XII підписали 29–30 жовтня 1708 року Союзний воєнно-політичний договір (на засадах Гадяцького трактату1658 року). 27–28 березня 1709 року до українсько-шведського союзу долучилися запорожці: у Великих Будищах за 30 км. На північ від Полтави укладено другу українсько-шведську угоду між гетьманом Іваном Мазепою та кошовим отаманом Запорозької Січі Костем Гордієнком, з одного боку, й королем Карлом XII, з другого. Цей договір повторював пункти, підписані 1708 року, проте до нього додали й нові, зокрема, шведський король зобов’язувався не укладати мирової угоди з московським царем, доки не звільнить з-під московської влади Гетьманщину й Запорожжя. Карл XII з військами (каролінами) перебував під час Полтавської битви на території старостинського округу.

Вул. Миколи Гришка

Микола Миколайович Гришко (1901–1964) — видатний ботанік, плідно займався генетикою, селекцією, інтродукцією й акліматизацією рослин. Доктор с.-г. наук (1936), акад. АН УРСР (1939). Народився в м. Полтаві. Батько походив з козацької старшини, й усі чоловіки роду були військові. Тому й майбутній ботанік почав освіту в Полтавському кадетському корпусі, який закінчив 1917 р. У 1918 р. вступає до Харківського сільськогосподарського інституту, та через брак коштів невдовзі залишає його. 1923 р. відновлює навчання вже в Полтаві – технікумі-попереднику Аграрного університету, який закінчує 1925 р. У 1925–1929 рр. викладає генетику, селекцію, насінництво й дослідницьку справу в Майнівському сільськогосподарському технікумі на Чернігівщині, публікує свої перші наукові праці. Перший описав культурну флору північного лісостепу України. На дослідному полі вивчає багато сортів озимини, картоплі, вівса. Від 1931 р. очолює відділ генетики й селекції Всесоюзного НДІ конопель у Глухові. Глибоко вивчає генетику й селекцію конопель, виводить сорти, що значно збільшують кількість волокна й дають змогу застосувати механізоване збирання. За це йому присуджують вчений ступінь доктора. Він очолює також кафедру генетики й селекції в Київського університету ім. Т. Г. Шевченка й видає підручники – українськомовний «Курс загальної генетики» (1933), «Курс генетики» (1938). 1939–1946 рр. – директор Інституту ботаніки АН УРСР. Ще одною великою справою видатного вченого є створення Ботанічного саду АН – великої наукової установи не

лише з великою колекцією рослин з усього світу, але й з базою для глибоких наукових досліджень Сад було відкрито у травні 1964 р. На жаль, М. Гришко не дожив до того лише кілька місяців, та зараз сад носить ім’я вченого.
Вул. Михайла Вербицького композитор та хоровий диригент, автор мелодії державного гімну “Ще не вмерла Україна”, віртуоз-гітарист. Детальніше на офіційному сайті УІНП https://bit.ly/40l5SWR
Вул. Павла Чубинського На пошану автора тексту Гімну «Ще не вмерла Україна», фольклориста, етнографа і громадського діяча, дослідника українських звичаїв, традицій, культурної спадщини нашого народу

с. Патлаївка**Вул. Гагаріна**

Гагарін Юрій Олексійович (1934-1968) – перша людина, яка в 1961 р. на пілотованому ним космічному кораблі «Восход» здійснила політ у космос, Герой Радянського Союзу. Комуністична партія використовувала космічні програми з його освоєння у воєнно-політичному протистоянні з Заходом, нагнітанні холодної війни та гонки озброєнь. Постать Юрія Гагаріна стала культовою в народі, була предметом тотальної героїзації, створення навколо нього міфу образу ідеальної радянської людини, гідної наслідування. Ю. Гагарін прямого відношення до України і Полтавщини не мав. Його ім'я достатньо пошановане в радянській історії, увічнене на пострадянському просторі.

Вул. Івана Мясоєдова Прославив Патлаївку в своїх творах Іван Григорович Мясоєдов (1881–1953) – видатний український художник, фотограф, спортсмен, хореограф, актор і філософ. Відомий своїми монументальними живописними полотнами, тонкою друкованою графікою, оригінальними фотографіями, він більше запам'ятався в суспільній уяві своїм ексцентричним способом життя, та складними перипетіями долі. Син художника Г.Г.Мясоєдова, у 1889-1919 роках жив у Полтаві. Ключовою темою для Івана була свобода особистості, наслідування античних ідеалів краси. Критично ставився до російської владної ієрархії, зокрема церковної, категорично не сприймав тези більшовиків і, взагалі, соціалістичну ідеологію. Багато його картин і фото зроблені біля Патлаївки або в Патлаївці, куди він ходив від своєї садиби на Павленках.
Вул. Павла Поповича Павло Романович Попо́вич (5 жовтня 1930, Узин, Білоцерківський район, УСРР — 29 вересня 2009, Гурзуф, АР Крим, Україна) — радянський льотчик-космонавт № 4, генерал-майор авіації (1976), кандидат технічних наук (1977). Двічі Герой Радянського Союзу.
Вул. Федора Кричевського Федір Григорович Кричéвський (1879 -1947) — український художник і педагог, заслужений діяч мистецтв УРСР (з 1940). У 1917 році взяв участь у створенні Української академії мистецтва й був обраний її першим ректором. Всю енергію, весь організаційний хист він віддав справі налагодження праці Академії, яка спочатку містилася в приміщенні при Центральній Раді. Коли більшовики в січні 1918 р. захопили Київ, вони закрили Академію. Художник жив у с. Шишаки, де колись придбав невелику хату і перебудував її за проектом брата. Ця хата згодом стала філіалом Академії на час літньої практики студентів. Кричевський багато часу працював у селі, зібрав у Шишаках велику колекцію народного мистецтва: килимів, вишивок, кераміки, іконопису. Брат архітектора Василя Кричевського.

Супрунівський старостинський округ

с. Шостаки **Вул. Гагаріна**

Гагарін Юрій Олексійович (1934-1968) – перша людина, яка в 1961 р. на пілотованому ним космічному кораблі «Восход» здійснила політ у космос, Герой Радянського Союзу. Комуністична партія використовувала космічні програми з його освоєння у воєнно-політичному протистоянні з Заходом, нагнітанні холодної війни та гонки озброєнь. Постать Юрія Гагаріна стала культовою в народі, була предметом тотальної героїзації, створення навколо нього міфу образу ідеальної радянської людини, гідної наслідування. Ю. Гагарін прямого відношення до України і Полтавщини не мав. Його ім’я достатньо пошановане в радянській історії, увічнене на пострадянському просторі.

Вул. Левка Лук'яненка Левко́ Григорович Лук'я́ненко (1928-2018) - український політичний та громадський діяч, дипломат, письменник, юрист та радянський дисидент, учасник національного визвольного руху, народний депутат України (обирався чотири рази). Борець за незалежність України у XX ст. Був двічі ув'язнений; сумарно провів 25 років у тюрмі і на засланні. Левко Лук'яненко — автор Акту проголошення незалежності України від 24 серпня 1991 р. Герой України (2005).
Вул. Оксани Іваненко На честь Оксани Дмитрівни Іваненко (1906–1997), української дитячої письменниці та перекладачки, лауреатки Державної премії УРСР імені Т. Г. Шевченка (1986), яка народилася в Полтаві в родині журналіста і видавця Дмитра Іваненка. Сестра видатного українського фізика-теоретика Дмитра Дмитровича Іваненка.
Вул. Олександра Ластовіна В пам'ять про полеглого воїна - Захисника України Ластовіна Олександра Володимировича (1985-2022), мешканця Супрунівського старостинського округу Полтавської громади. У серпні 2014 року добровільно вступив до лав ЗСУ та вирушив на схід України у складі 57-мої окремої мотопіхотної бригади імені кошового отамана Костя Гордієнка. Мав посаду водія по підвозу боєприпасів; пізніше - помічник кулеметника. У серпні 2015 року був демобілізований. З початком повномасштабного вторгнення знову вирушив на захист Батьківщини. Був на посаді стрільця у складі 5 механізованої роти, 2 механізованого батальйону 72-ої окремої механізованої бригади ім. Чорних Запорожців. Брав участь в боях за Дебальцеве, за що був нагороджений медаллю «За оборону рідної держави». 23 березня 2022 р. за Наказом Президента України, «за мужність, самовідданість і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної Цілісності України, вірність військовій присязі» Олександр отримав медаль «За військову службу Україні». Брав участь в обороні Києва, за що був нагороджений Орденом «За мужність» III ступеня (3 травня 2022 року). Загинув 13 липня 2022 поблизу населеного пункту Кодема, Бахмутського району Донецької області. 20 жовтня 2022 року був посмертно нагороджений Орденом "За мужність" II ступеня.
Вул. Павла Чубинського На пошану автора тексту Гімну «Ще не вмерла Україна», фольклориста, етнографа і громадського діяча, дослідника українських звичаїв, традицій, культурної спадщини нашого народу

с. Мильці **Вул. Чайковського**

Чайковський Петро Ілліч (1840-1893) – російський композитор, диригент і педагог. Має частково російське, французьке та українське походження. Згідно з дослідженнями музикознавців, діяльність Чайковського не була пов'язана з Україною в її історіогенезі, а сам композитор ідентифікував себе як «корінна російська людина». Як варіант, експерти пропонують перейменувати вулицю на честь родини Левенців – полковників Полтавських Війська Запорізького, які управляли селом за часів Гетьманщини.

Вул. Івана Левенця

Іван Прокопович Левенець (р. н. невід. – помер у 1734 р.) – полтавський військовий керівник та адміністратор часів Гетьманщини. Був полтавським полковим сотником (1687–90), полковим осавулом (1691–93). Полковник полтавський Війська Запорозького (1701–1709). Брав участь у нараді у Батурині в жовтні 1708 року, тож був посвячений у плани Івана Мазепи підняти антимосковське повстання й укласти угоду зі шведським королем. Іван Левенець проігнорував накази московського царя Петра I: не поїхав до Глухова на «вибори» підконтрольного Москві нового гетьмана. Не встиг підтримати виступ Івана Мазепи, бо був затриманий російським комендантом Полтави і командиром залоги О.С. Келіним, та відправлений під арешт у Харків. Позбавлений чину й із 1710 р. жив у Полтаві. У 1724-1727 роках був одним із трьох правителів Генеральної військової канцелярії — членом Першої Малоросійської колегії. Знову полтавський полковник (1727-1729). Батько - Прокіп Пилипович Левенець (р. н. невід. – помер 1691) – полковник полтавський Війська Запорозького в 1674-1675, 1677-1679 рр.

Старшинська козацька родина Левенців володіла селом Мильці.

Вул. Олександра Кониського

Олександр Якович Кониський (1836-1900) був професійним адвокатом, громадським діячем, письменником, літературним критиком, викладачем. Автор духовного гімну України-Молитви «Боже Великий Єдиний нам Україну храни», музику до якої створив Микола Лисенко. Працював у Полтавському губернському правлінні (у 1854-1863 рр.). Член полтавської і київської «Громад», один з організаторів недільних та вечірніх шкіл, громадської бібліотеки, Товариств із розповсюдження писемності в Полтаві. Неодноразово був репресований колоніальною російською адміністрацією

Тахтаулівський старостинський округ

с. Тахтаулове **Вул. Першотравнева**

Об’єкт топоніміки, названий на честь 1-го травня є яскравим втіленням радянської практики ідеологічної номінації, пов’язаної з масовими комемораціями Міжнародного дня солідарності трудящих, що використовувалися для пропаганди комуністичного тоталітарного режиму. У 2017 році Верховна Рада України внесла зміни до статті 73 Кодексу законів про працю, відповідно до яких «День міжнародної солідарності трудящих» було перейменовано на «День праці». Нинішня назва вулиці належить до групи, яка зберігає радянську риторику.

Вул. Варфоломія Обалковського

Варфоломій Обалковський – управитель «Селітряної держави» у 1620-х роках (наглядач-розпорядник промислів із виробництва селітри, поташу, скла в нашому краї). У 1630 р. польським королем Сигізмундом Третім йому була віддана за заслуги Полтава, як «пуста слобода на р. Ворсклі, над шляхами Муравськими, в воєводстві Київському, з усіма полями, луками, ґрунтами, лісами, озерами, ріками й іншими приналежностями, з правом закладання сіл і містечок, і держання до волі королівської, з тим одначе, що цей державець не має права в місцевих пущах і лісах робити поташу, попелу і всяких виробів лісових, также селітри, солі й металів …. без особного дозволу королівського». Започаткував відродження Полтави як міста, та сіл навколо неї.

Вул. Воїнів-Добровольців

На честь воїнів, які добровільно вступили до лав Збройних сил України, Національної гвардії України та інших добровольчих військових формувань України (знані також як Добровольчі батальйони або Добробати) — військових, поліційних та парамілітарних, — вступ до яких відбувався на добровольчій основі. Створені з 2014 року у відповідь на російську агресію з метою захисту територіальної цілісності та суверенітету України. Відповідно до призначення та підпорядкування розрізняються на чотири групи: створені під керівництвом Міністерства оборони України батальйони територіальної оборони, під керівництвом Міністерства внутрішніх справ — добровольчі формування Національної гвардії України та патрульної служби поліції особливого призначення, а також на незалежні від державних силових структур добровольчі формування. Верховна Рада України ухвалила Постанову, якою встановила День українського добровольця, що відзначатиметься щорічно 14 березня.

Вул. Івана Стешенка

На честь першого міністра освіти УНР, уродженця Полтави.

Іван Матвійович Стешенко – майбутній міністр освіти УНР, поет, перекладач народився 24 червня 1873 року в Полтаві в багатодітній сім'ї відставного унтер-офіцера. Гімназистом почав писати вірші – написав поему «Мазепа» і видав збірки поезій «Хуторні сонети» та «Степові мотиви». Вільно володів французькою, німецькою, іспанською, італійською, багатьма слов'янськими мовами, перекладав Овідія, Байрона, Беранже, Шіллера. Входив до гуртка «Плеяда». Разом із Лесею Українкою, Михайлом Коцюбинським та іншими діячами в 1896 році заснував у Києві групу «Українська соціал-демократія». У 1897 року був заарештований за участь у студентських акціях протесту, У Лук'янівську тюрму за участь у цих акціях потрапила і дочка Михайла Старицького Оксана. У в’язниці між ними спалахнули почуття і молоді люди дали одне одному слово одружитися, щойно Стешенко вийде на волю. Чекати довелося п’ять місяців. Із в’язниці Стешенка випустили із «вовчим білетом» і забороною займатися викладацькою діяльністю та проживати в університетських чи губернських містах. Подружжя оселилося на хуторі Марії Заньковецької та Миколи Садовського, де розпочало роботу над упорядкуванням словника української мови. Із послабленням цензурних і політичних утисків Іван Стешенко повертається до активного громадського життя. У 1903 році стає секретарем Правління Київського «Литературно-артистического общества», членами якого були Микола Лисенко, Олена Пчілка та інші культурні діячі. Працює в редакції

українського літературного альманаху «Нова Рада», разом з однодумцями засновує гумористичний журнал «Шершень», а після його заборони - разом з Оленою Пчілкою, Лесею Українкою, Володимиром Самійленком, Людмилою Старицькою-Черняхівською, Максимом Славинським та іншими видають журнал «Ґедзь». 18 березня 1915 року в Києві була відкрита Тетянівська українська гімназія, де Стешенко спочатку викладав, а згодом став її директором. У той час було складено низку програм, методик та підручників, які стали фундаментом для розбудови української освіти в часи Української революції. У 1917 році Стешенко разом з однодумцями започатковує «Товариство шкільної освіти» і стає його керівником. Після створення Центральної Ради він входить до шкільної та очолює редакційну комісії Ради, а 26 червня 1917 року призначають Генеральним Секретарем освіти, входить до Першого Генерального Секретаріату Української Центральної Ради (першого українського уряду). На цій посаді береться за українізацію освіти в Україні. Одним із його проєктів, яким так і не судилося бути втіленим через брак вчителів та постійні воєнні дії, була організація селянських гімназій. Був фундатором Українського Народного Університету (УНУ) та Академії Мистецтв. Для більшовиків Стешенко із його політикою українізації та відродження національної свідомості був серед ворогів номер 1. Ще в січні 1918 року, коли Муравйов захопив Київ і влаштував там червоний терор, було видано наказ про вбивство Стешенка. Щоб врятуватися від більшовицьких куль, Стешенко в завірюху пішки вибрався із захопленого ворогами Києва. У ніч з 29 на 30 липня 1918 року Івана Стешенка у Полтаві, біля Київського вокзалу, вбили більшовицькі терористи.

Вул. Миколи Леонтовича

видатного українського композитора. Всесвітньовідома мелодія «Щедрик», створена Леонтовичем за мотивами української народної щедрівки стала символом Різдва у багатьох країнах. Англомовна версія «Щедрика» — колядка «Carol of the Bells» звучала у фільмах «Міцний горішок -2», «Один вдома», «Гаррі Поттер». Леонтович — син священика, учитель співу, композитор та організатор хорів, які виконували записані ним і оброблені за європейським зразком народні пісні. За те, що підтримав українську державність та відроджував усну народну творчість був застрелений комуністом-чекістом у батьківському домі.

с. Тахтаулове **Пров. Першотравневий**

Об’єкт топоніміки, названий на честь 1-го травня є яскравим втіленням радянської практики ідеологічної номінації, пов’язаної з масовими комемораціями Міжнародного дня солідарності трудящих, що використовувалися для пропаганди комуністичного тоталітарного режиму. У 2017 році Верховна Рада України внесла зміни до статті 73 Кодексу законів про працю, відповідно до яких «День міжнародної солідарності трудящих» було перейменовано на «День праці». Нинішня назва вулиці належить до групи, яка зберігає радянську риторику.

Пров. Даніеля Крмана

Даніел Крман (1663-1740) — словацький церковний та суспільно-політичний діяч, мемуарист, видавець, перекладач. Автор «Зачатків слов’янської граматики» (Rudimenta grammaticae Slavicae) і численних релігійних та історичних творів, також «Подорожного щоденника» (Itinerarium) — важливого джерела з історії України початку XVIII століття. Особистий приятель Гетьмана України Івана Мазепи. Був у 1709 р. в Тахтауловому.

Пров. Короля Карла XII

Карл XII (1682-1718) — король Шведської імперії в 1697—1718 рр. В ході однієї із його військових експедицій вглиб континенту під час Великої Північної війни (1700-1721 рр.) був укладений договір Швеції із Гетьманською Україною. Гетьман Іван Мазепа і король Карл XII підписали 29–30 жовтня 1708 року Союзний воєнно-політичний договір (на засадах Гадяцького трактату1658 року). 27–28 березня 1709 року до українсько-шведського союзу долучилися запорожці: у Великих Будищах за 30 км. На північ від Полтави укладено другу українсько-шведську угоду між гетьманом Іваном Мазепою та кошовим отаманом Запорозької Січі Костем Гордієнком, з одного боку, й королем Карлом XII, з другого. Цей договір повторював пункти, підписані 1708 року, проте до нього додали й нові, зокрема, шведський король зобов’язувався не укладати мирової угоди з московським царем, доки не звільнить з-під московської влади Гетьманщину й Запорожжя. Карл XII з військами (каролінами) перебував під час Полтавської битви на території старостинського округу.

Чорноглазівський старостинський округ

с. Бершацьке **Вул. Палапи**

(Перейменувати, оскільки названа на честь невстановленої особи).

Вул. Лікаря Скліфосовського Микола Васильович Скліфосовський (1836, поблизу м. Дубоссари — 1904, с. Яківці, поблизу Полтави) — вчений-хірург, професор, громадський діяч. Після закінчення медичного факультету Московського університету (1859 р.) працював не тільки в Росії, але й у Німеччині, Франції. У 1863 році захистив дисертацію в Харківському університеті й отримав ступінь доктора медицини. Був професором Київського університету, Санкт-Петербурзької медико-хірургічної академії, завідував факультетською хірургічною клінікою медичного факультету Московського університету, понад 8 років був його деканом, пізніше обіймав посаду директора клінічного інституту в Петербурзі. Від 1880-х років щоліта, а з 1900 р. після інсульту постійно жив у придбаному ним маєтку в с. Яківці на Монастирській горі біля Полтави (тепер – селище Дальні Яківці в межах міста). Приймав тут безкоштовно хворих селян, робив операції в Полтавській земській лікарні. У пам'ять про його діяльність Полтавській обласній лікарні в 1979 році присвоєне ім'я М.В. Скліфосовського. Брав участь в громадському житті: обирався губернським гласним, почесним членом Полтавського товариства лікарів (1884 р.), почесним мировим суддею Полтавського повіту, членом Полтавського сільськогосподарського товариства. Займався благодійницькою діяльністю: в пам'ять про померлого сина Бориса побудував на власні кошти школу для селянських дітей, а також виділив частину своєї землі під шкільний сад, де навчав дітей доглядати за деревами, вирощувати фрукти. Маєток Скліфосовських площею 600 десятин під назвою «Відрада» являв собою зразкове господарство - економію. Помер внаслідок інсульту, похоронений неподалік від маєтку, біля церкви (в 1930-х роках зруйнованої, як і захоронення).
Вул. Павла Полуботка Павло́ Полубо́ток (бл.1660 — 29 грудня 1724, Петербург) — український військовий та політичний діяч. Чернігівський полковник, наказний гетьман Війська Запорозького Лівобережної України (1722-1724). Гетьман Глухівського періоду в історії України. Під час Північної війни виступив на боці Петра I. Заарештований за підписання Коломацьких чолобитних та супротив діяльності Малоросійської колегії. Помер в ув'язненні на території Петропавлівської фортеці.
Вул. Професора Докучаєва. Золотою сторінкою в історії світової науки залишились результати експедиції по всебічному вивченню природи Полтавської губернії 1888-1894 років. Очолював експедицію професор Василь Васильович Докучаєв. В.В. Докучаєв (1846-1903) народився у с. Мілюково на Смоленщині в родині сільського священика. Закінчив Смоленську духовну семінарію (1867), та фізико-математичний факультет Петербурзького університету зі ступенем кандидата природничих наук у 1871 році. 1879 року почав викладати в Петербурзькому університеті, а з 1880 р. обійняв посаду завідувача кафедри мінералогії (1881 — штатний доцент, 1884 — професор). У 1883 році був нагороджений Макаріївською премією Петербурзької академії за книгу «Руський чорнозем» (у т.ч. за матеріалами екскурсій Полтавщиною). Засновник наукового грунтознавства і конструктивної фізичної географії. За матеріалами полтавської експедиції, видав монографію «Наш степ раніше й тепер» та виступив із доповіддю «Методи дослідження питання: чи були ліси у південному степу Росії». 1890 року запропонував створити у Полтаві природничий музей.

с. Чорноглазівка **Вул. Першотравнева**

Об’єкт топоніміки, названий на честь 1-го травня є яскравим втіленням радянської практики ідеологічної номінації, пов’язаної з масовими комемораціями Міжнародного дня солідарності трудящих, що використовувалися для пропаганди комуністичного тоталітарного режиму. У 2017 році Верховна Рада України внесла зміни до статті 73 Кодексу законів про працю, відповідно до яких «День міжнародної солідарності трудящих» було перейменовано на «День праці». Нинішня назва вулиці належить до групи, яка зберігає радянську риторику

Вул. Героїв ЗСУ На пошану полеглих воїнів – Захисників України
Вул. Левка Боровиковського Левко́ Іва́нович Боровико́вський (10 (22) лютого 1806, (за іншими відомостями — 1808) с. Мелюшки Хорольський повіт на Полтавщині — 26 грудня 1889, там само) — український поет, фольклорист, етнограф. Опрацьовував фольклорні сюжети, звертався до народної поетики та ритміки.
Вул. Левка Лук’яненка Левко́ Григорович Лук'я́ненко (1928-2018) - український політичний та громадський діяч, дипломат, письменник, юрист та радянський дисидент, учасник національного визвольного руху, народний депутат України (обирався чотири рази). Борець за незалежність України у XX ст. Був двічі ув'язнений (1961—1976, 1977—1988). Сумарно провів 25 років у тюрмі і на засланні. Левко Лук'яненко — автор Акту проголошення незалежності України від 24 серпня 1991 р. Герой України (2005).
Вул. Митрополита Феофіла Митрополит Феофіл (Федір Іванович Булдовський, 1865-1944) – видатний православний церковний діяч. Народився у родині священика на Полтавщині, служив настоятелем Всіхсвятської церкви м. Полтави (з 1901 до 1923 р.), і викладачем Полтавського жіночого Єпархіального училища поблизу цієї вулиці (тоді – пров. Київський). У травні 1917 на Полтавському єпархіальному з’їзді виступив із програмною доповіддю «Про українізацію церкви». Тому його вважають ідеологом української автокефалії на Полтавщині. Єпископ Лубенський і Миргородський (1923-1929); митрополит Української православної церкви з канонічною послідовною ієрархією (1929-1937 рр.); митрополит Української автокефальної православної церкви (1942-1943 рр.). Послідовно виступав за незалежність України. Замордований у в’язниці НКВС у Харкові.

с. Чорноглазівка **Першотравневий пров**.

Об’єкт топоніміки, названий на честь 1-го травня є яскравим втіленням радянської практики ідеологічної номінації, пов’язаної з масовими комемораціями Міжнародного дня солідарності трудящих, що використовувалися для пропаганди комуністичного тоталітарного режиму. У 2017 році Верховна Рада України внесла зміни до статті 73 Кодексу законів про працю, відповідно до яких «День міжнародної солідарності трудящих» було перейменовано на «День праці». Нинішня назва провулку належить до групи, яка зберігає радянську риторику

Пров. Євгена Гребінки Євген Павлович Гребі́нка (1812-1848) – український письменник, байкар, педагог, видавець, поет. Автор слів романсу «Очі чорниє», який так пасує нашому селу Чорноглазівка. Друг Тараса Шевченка, турбувався про видання його творів.
Пров. Івана Нечуя-Левицького Іван Семенович Нечу́й-Левицький (справжнє прізвище — Левицький, 1838-1918), — український письменник, етнограф, фольклорист, педагог. Створив такі шедеври української літератури, як «Микола Джеря» (1878), «Кайдашева сім'я» (1879), «Бурлачка» (1880), «Старосвітські батюшки та матушки» (1884) та інші.
Пров. Професора Докучаєва. Золотою сторінкою в історії світової науки залишились результати експедиції по всебічному вивченню природи Полтавської губернії 1888-1894 років. Очолював експедицію професор Василь Васильович Докучаєв. В.В. Докучаєв (1846-1903) народився у с. Мілюково на Смоленщині в родині сільського священика. Закінчив Смоленську духовну семінарію (1867), та фізико-математичний факультет Петербурзького університету зі ступенем кандидата природничих наук у 1871 році. 1879 року почав викладати в Петербурзькому університеті, а з 1880 р. обійняв посаду завідувача кафедри мінералогії (1881 — штатний доцент, 1884 — професор). У 1883 році був нагороджений Макаріївською премією Петербурзької академії за книгу «Руський чорнозем» (у т.ч. за матеріалами екскурсій Полтавщиною). Засновник наукового грунтознавства і конструктивної фізичної географії. За матеріалами полтавської експедиції, видав монографію «Наш степ раніше й тепер» та виступив із доповіддю «Методи дослідження питання: чи були ліси у південному степу Росії». 1890 року запропонував створити у Полтаві природничий музей.